

der, hvor der stod „Naa“ og „Hare“, men hvor man nu har sat begge Dele i Flertal, hvad jeg for Resten ikke behøver at opholde mig ved, og dernæst har man rettet Tallet 19 i Regeringsforslaget til 15 — 15de September, dog det omtalte jeg i Begyndelsen af min Motivering og skal altsaa heller ikke gaa nærmere ind paa det.

Jeg kommer nu til et Punkt, hvor der ikke har været opnaaet Enighed i Udvalget; det er Endringsforslaget under Nr. 24 til §. 17, L. 2. Udvalget har nemlig foreslaaet — dog kun et Flertal af Udvalget — at Harejagten skal være til den 1ste Januar, hvorimod et Mindretal, bestaaende af 4 Medlemmer af Udvalget, har foreslaaet, at der skal blive staaende: til den 25de December. Følgen deraf vilde blive, at hvis man ikke foretager den Forandring, maa Harene ikke jages længere end til Juleaften, og det har Flertallet fundet var urimeligt. Vi ere, som sagt, gaaede ud fra, at Jagten hovedsagelig er en Fornøjelse, og i dette Tilfælde er der en stor Mængde unge Mennesker, som komme ud paa Landet i Juleen og have lyst til at skyde, og man har derfor ment, at Tiden for at skyde Harene godt kunde udstrækkes til den 1ste Januar. Der kan siges meget for og imod det, men jeg skal glide let derover og gaa til de næste Punkter. De første ere ikke af særlig Interesse, eftersom der kun er gjort nogle Redaktionsændringer, en Omskiftning af Tallene, fordi man har fundet det mere bekvemt. Dog fredes Svaner og Terner fra 1ste Januar til 15de September. Det forekommer os ogsaa at være bedre at fredes Svanerne, som mange Steder ere en stor Pryd, navnlig paa Derne og mest paa Sjælland, hvor der er en stor Mængde vilde Svaner. Hvis vi ikke ville give dem Fredning, risikerer man, at de blive udryddede, fordi de trække fra det ene lille Hul til det andet. Man har derfor foreslaaet en Fredning for dem. Maager, med Undtagelse af den store Havmaage, har man foreslaaet fredet fra 1ste Februar til 31te Oktober, og Graagæs og Dytænder fra 1ste April til 31te Juli og andre Svømmefugle, saaledes som det vil fremgaa af Tallene, der ere opstillede og i Overensstemmelse med, hvad jeg tidligere har sagt, og jeg tror ikke, at ærede Medlemmer ville blive meget paavirkede af, hvad jeg i saa Henseende kunde frembringe. Saa kommer jeg til Endringsforslag under Nr. 33, som gaar ud paa, at Paraagraffen skal have en anden Affattelse. For det første har man ment, at: „Fredning af Naadyr og Hare gælder dog kun uden for Gaard, Gaardsplads og dermed i Forbindelse staa-

ende indhegnet Have og Bystanklæb, samt Dyrehave og Planteeskole,“ og dernæst har man ment, at Fredningen ikke blot skal gælde vedkommende Dyrearter, men ogsaa deres Yngel og Fugleeder og Æg. Man har imidlertid tilføjet, at det skal være til-
 ladt paa en staaansom Maade at borttage Bibeæg indtil 8de Maj og Terne- og Maageæg indtil 8de Juni, og Æg af Vender, til hvilke der er indrettet Rugepladser, maa man ogsaa borttage. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at det er stet ikke blot for at kunne faa disse Æg at spise, men ogsaa, fordi det nogle Steder er en væsentlig Indtægt, og tillige har man troet derved at beskytte Fuglene. Jeg skal anføre, at af de her til Lands værende Maager ere nogle Ferskvandsmaager, som ere Trækfugle, der have Ophold i Middelhavslandene om Vinteren og komme herop om Foraaret. Disse Maager yngle paa smaa Holme. Naar de kunne finde en Indsø, hvor der er smaa Holme i Midten, yngle de der i Kolonier, og det kan da være af Betydning for vedkommende Eier af Holmen at kunne borttage Æggene. I Slesvig er der nogle Steder, hvor man ligefrem har en meget betydelig Indtægt deraf, men ogsaa her til Lands, baade i Sjælland og paa Derne, er der Steder, hvor man kan faa en ret god Indtægt af disse Æg. Man kan altsaa borttage Æggene, naar det sker paa en staaansom Maade; thi i saa Fald lægge Fuglene Æg igen. Fuglene blive derfor ikke efterstræbte, men tværtimod fredede, fordi den Mand, der ejer Holmene, har Interesse i at vedligeholde dem; ikke blot fordi de tage de stadelige Dyr fra Markerne, men ogsaa fordi, han har direkte Indtægt af at sælge Æg. Hvis man derimod forbyder ham at borttage Æg, vil han ikke kunne faa nogen Indtægt ad denne Vej, og saa vil han rimeligvis søge at faa en mindre Indtægt, f. Eks. ved at sætte nogle Saar paa Stedet, som da vilde ødelægge Rugepladserne. Man tror derfor, at denne Bestemmelse saa langt fra at stade Dyrene, tværtimod vil være i deres Interesse. For Resten skal jeg henvisse til Bilag Nr. 6, som gennem Indenrigsministeriet er indsendt til Udvalget fra Fiskeriforeningens Formand, hvor der ligeledes staar, at det vilde vistnok ogsaa være en Grund til at give Grundejeren Tilladelse til i et kortere Tidsrum at indsamle Æg af de nævnte Vandfugle. Man er altsaa ogsaa der af samme Mening som jeg, nemlig at det vil være til Gavn for Fuglearterne og tillige kunne bringe en Indtægt og de saa Steder, hvor Jagten kan bringe Indtægt, forekommer det mig, man bør se at holde paa. Saa er der